

JÖVŐNK. EMBERSÉ- GÜNK MEGŐRZÉSE (X/65.)

Csihák György (Zürich):

Rabok legyünk, vagy szabadok?

*„Hányszor támadt tennfiad
szép Hazám kebledre,
s lettél magzatod miatt
magzatod hamvedre!”
Kölcsey*

Mi magyarok, évszázadok óta furcsa bújócskát játszunk lelkiismeretünkkel: egyszer Bolond Istók módján verjük saját természetünket, másszor viszont komolyan hisszük, hogy már tényleg megbűnhödtük nemcsak a múltat, de a jövőt is.

„A magyarnak rút szokása mindent és mindenkit gyanúsítani, amit nem ért és aki kedvébe nem jár; e tulajdonsága édes testvére azon vak bizalomnak, amellyel ragaszkodik azokhoz, akik ábrándjainak eszményképeit csillogtatják előtte és hiúságának hízelegnek. Gyermeteg felfogás.” (Ivánka Imre honvéd ezredes: „Négyhavi szolgálatom a magyar hadseregben 1848. június végétől október végéig.” Budapest, 1881. 53. oldal.)

Hol veszítettük el az utat? Mert ahol utat veszítettünk, ott veszítettük el önmagunkat, Hazánkat és ott fogjuk elveszíteni azt is, a mi még megmaradt: becsületünket. Ha törik, vagy szakad is, meg kell találnunk ezt a pontot, vagy földrajzi, történelmi, ideológiai, filozófiai pontokat. Ezekről a pontokról kiindulva kell mindent újra felépíteni. Újraépíteni a sokfelé szaggatott Hazában, az öt világrészbe szétszórt lelkekben, az anyaméhben, az agyredőkben, a mindennap apró tetteiben.

Erre, a pusztán emberi erővel meg nem oldható, szellemi, pillanatnyi erkölcsi, fizikai és anyagi erőnk minden bizonnyal messze meghaladó küzdelemre kell hívjunk minden embert, aki magát magyarnak tartja.

Lehet (miért is ne hinnénk?), hogy mi is annak a népnek a leszármazottai vagyunk, amely valaha, talán éppen a két Folyamközben, az emberiség történe-

tében először tanult meg földi, természeti és talán a természetfölötti lehetőségekkel is gazdagon, boldogan és vidáman élni. Egyet azonban feltétlenül örököltünk ezektől az őseinktől: nem tudjuk megvédeni, megtartani azt a földet, amelyet meglakunk.

Legutóbbi honfoglalásunk idején, a legnagyobb valószínűség szerint, még egyes népcsoportjaink különböző nyelveket beszéltek, s a Kárpát-medencében hódoltatott népek nyelve is sokféle lehetett. Mégis századokon át képes volt az itt megalapított új állam olyan ország építő, katonai és gazdasági teljesítményre, amely hihetetlenül rövid idő alatt, Európa leghatalmasabb erejévé emelte. A nyelvi egység közben létrejött, de ma már ahányan vagyunk, annyi nyelvet beszélünk. Árpád-kori történelemmel foglalkozó szakemberek leírásából kiderül, hogy hadaink példátlan fegyelműek voltak. A parancsnokok egyszerű fény-, füst- és hangjelekkel vezényeltek, s a parancsokat még a lovaik is azonnal végrehajtották. Ki tud ma közülnk ilyen jeleket adni? Ki ad ma ilyen jeleket? Ki hajlandó ma ilyen jeleket észlelni és a jelzett utasítást azonnal és okoskodás nélkül végrehajtani?

Lehet, hogy a mi fajtánk újabban inkább alkalmas egyéni, mint csapat teljesítményre. Lehet, hogy nekünk is addig kell a pusztában vándorolnunk, amíg ki nem halnak közülünk azok, akik önmagukban hordozzák sorozatos vesztesünk okait, s még Istenünk választott emberei is legfeljebb csak megláthatják majd az ígéret földjét. Lehet. De felelőssége alól nem térhet ki egyikünk sem. Bárhol élünk is a világon, van felelősségünk ezért. Nyilvánvalóan kinek-kinek a saját lelkiismeretére van bízva, hogy milyen felelősséget vállal. Ez önkéntes dolog. Felelőssége azonban biztosan van minden embernek, mert felelősséggel tartozik az iránt a nép és Haza iránt, amelyből vétetett.

Hazánk egész területe, a több mint ezeregyszáz éves magyar állam, történetében először, tartósan idegen katonai megszállás alatt állott és teljesen, biztosan, nem szabadult fel máig sem („elmentek a tankok – megjöttek a bankok!). Ma ez a tény a kiinduló helyzet. Vajon kell-e, lehet-e ebben a helyzetben hasznosat tennünk? Akinek lelkében él ez az egy szó, hogy „magyar” – annak a számára csak egy válasza lehet erre, hogy: igen!

De mit tegyünk? Ki tudja még a jelt közülnk, amelyet valaha még a lovaink is értettek és végrehajtották a parancsot?

Először is, vizsgáljuk meg önmagunkat. Bizonyára követtünk el hibákat, sőt vétkesek is vagyunk. Hibáinkat és vétkeinket lássuk be, s vonjuk le belőlük a tanulságot. Legyünk velük szemben kegyetlenebbek, mint ellenségeink velünk szemben.

Bizonyára vannak valóságos értékeink, erényeink. Ismerjük fel őket. Menjünk le értük, s hozzuk fel őket, bármily mélyről is, bármely veszedelem árán. Tisztítsuk meg őket, tegyük további tevékenységünk alapjává. Higgyük töretlenül, hogy kis országban is élhet nagy nép, hogy szerényen, egyszerű tettekkel is lehet nagyszerű dolgokat művelni.

Legyünk reálisak. Mérjük fel, hogy a mi fájdalmunk rajtunk kívül még kinek fáj, mert önzetlen segítséget csakis onnan remélhetünk. Segítség nélkül pedig végképp elvesztünk, hiszen mi magunk szám szerint kevesen vagyunk, s akiket ma ellenségeinknek tekintünk, azok száma tengernyi és egyre nő. Keressünk becsületes alapon valódi szövetségeseket. Vizsgáljuk meg vélt és valódi ellenségeink táborát is, keressük velük a megbékélés útjait, sőt a szövetség lehetőségét.

Halljuk meg az idők szavát. A második világháború után kialakult politikai, katonai és gazdasági világrend felborult. Egy bankár maffia kézbe kaparintotta a világ pénzügyeit, s ma már ott tartunk, hogy egy valami nagy üzlet reményében, bármely pillanatban összeomolhat a világ pénzügyi rendszere: tönkre mennek bankok, biztosítók, kiürülhetnek a nyugdíj pénztárak, részben vagy egészben elveszhetnek a részvények és a bankbetétek.

Végső összeomlás fenyegeti a Föld ökológiai egyensúlyát – miközben „a klímaválság” üzletemberei milliomból milliárdossá válnak.

Megjelentek és óriási területen pusztítanak a génkezelt, öngyilkos növények és állatok – óriási haszonnal kecsegtetvén a tulajdonosokat, akik megvesznek kormányokat, intézeteket, csakhogy ránk kényszerítsék azokat a szaporító anyagokat, amelyekkel ha már csak ők rendelkeznek, akkor áraikat is ránk kényszerítik.

A racionalista filozófiára épült világrend elérte teljesítőképessége határát és szemünk láttára, de velünk omlik össze. Az emberiség nagy gondolkodói megkezdtek a falak ledöntését, s az új alapok lerakását. A jövő úgy tűnik – ismét az erkölcsre alapuló világrendé. Az újrarendezés a küszöbön áll. Rajtunk is múlik, hogy mivé leszünk. Vegyük észbe: ennek az évszázadnak a végére, Európa összlakóssága a világ összlakóosságának ÖT százaléka lesz.

Quo usque tandem abutere Catilina patientia nostra?

Zürich, 2014. július hó.